

zřídila zákonným způsobem advokáta. V řízení před řádnými soudy jest takový nezákonný postup důvodem zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. V řízení před soudy pracovními stanoví § 28 čís. 4 zák. o prac. soudech, že ve sporech, v nichž hodnota předmětu sporu není vyšší než 300 Kč, lze se z rozsudku pracovního soudu odvolati, je-li řízení zmatečné proto, že straně byla nezákonným postupem odňata možnost před soudem projednávat. Příkladá-li zákon o pracovních soudech této vadě takovou závažnost, že označuje řízení jí stížené za zmatečné a připouští odvolání pro tuto zmatečnost i ve sporech, v nichž jinak jest odvolání vyloučeno neb aspoň obmezeno, nelze míti za to, že tutéž vadu chce ve sporech o hodnoty vyšší považovati za méně závažnou. Mimo to stanoví § 34 zák. o prac. soudech, že rozsudku odvolacího soudu lze odporovati dovoláním z důvodů, ze kterých je připuštěno dovolání v řízení před soudy řádnými, tedy také z důvodu § 503 čís. 1 c. ř. s., je-li totiž rozsudek odvolacího soudu zmatečný pro některou z vad vyznačených v § 477 c. ř. s. Z toho plyne nepochybně, že důvody zmatečnosti, uvedené v § 477 c. ř. s., najmě i důvod podle § 477 čís. 4 c. ř. s., jsou nejen důvody dovolacími, nýbrž že z nich může býti podáno i odvolání ve sporech o hodnoty vyšší než 300 Kč, neboť nelze se domnívati, že zákonodárce chtěl připustiti dovolání z rozsudku odvolacího soudu v rozsahu širším, než odvolání proti rozsudku pracovního soudu první stolice. S názorem odvolacího soudu, že porušení předpisu § 93 c. ř. s. zakládá zmatečnost jen ve sporech, v nichž jest nařízeno zastoupení advokátem (ve sporech advokátských), nelze souhlasiti. Zákon v § 93 c. ř. s. nečiní takového rozdílu a jest na snadě, že strana, která zřídila řádně advokáta svým zmocněncem ve sporu, kde je to přípustné, může i ve sporu, v němž není zastoupení advokátem nařízeno, předpokládati, že se soud zachová podle předpisu zákona a že proto není třeba, by se dostavila k roku sama osobně. Odchylný názor, vyslovený v rozh. čís. 4704 sb. n. s., jehož se dovolával žalobce v odvolacím sdělení a jímž se patrně řídil i odvolací soud, byl nejvyšším soudem opuštěn v pozdějších rozhodnutích čís. 9511 a 10.435 sb. n. s. Pro úplnost se poznamenává, že tu ani nebyly předpoklady pro vydání rozsudku pro zmeškání podle §§ 396 a 442 odstavec první c. ř. s., protože žalovaná strana podala již žalobní odpověď v řízení u krajského soudu civilního v Praze, spisy byly potom postoupeny pracovnímu soudu podle § 261 poslední odstavec c. ř. s. a nové jednání u tohoto soudu mělo býti zahájeno podle § 138 c. ř. s. Podle toho, co bylo vyloženo, trpí rozsudek prvního soudu a řízení jemu předcházející, počínajíc doručením předvolání k roku na den 28. listopadu 1932 přímo žalované straně, zmatečností v odvolání vytýkanou.

Čís. 13110.

Z toho, že prodatel vzal na sebe povinnost hraditi náklad na dopravu zboží do místa určení, nelze ještě souditi, že jest toto místo pro něho místem plnění.

Pro otázku, zda šlo o obchod distanční, nerozhoduje, kde se stalo právnícké odevzdání zboží, nýbrž rozhoduje, že bylo zboží podle ujed-

nání spolupůsobením třetí osoby (dráhy) odesláno prodatelem kupiteli a takto převedeno z moci prodatele do moci kupitele. Lhostejno, že doprava se dala na účet prodatele.

Odevzdav zboží dráze k dopravě, neodpovídá prodatel kupiteli za to, že bylo zboží za dopravy zaměněno.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1933, Rv I 659/32.)

Žalobce, František B., majitel usedlosti v Dvořišti, domáhal se na žalovaném Václavu J-ovi, majiteli tírny lnu a obchodníku lnem v Teplici nad Metují, zaplacení za dodaný ln. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel nemá pravdu, tvrdě, že pro dodávku třetího vagonu lnu byla splništěm stanice Pacov a že rozhodným pro rozsouzení sporu byl stav lnu v okamžiku jeho dodání do Pacova a že stihá B-a břímě průvodní, by stav ten prokázal. O místu splnění rozhoduje předně smlouva nebo povaha právního jednání (čl. 324 obch. zák.). Z toho, že prodávající na se vzal povinnost hraditi náklad spojený s dopravou zboží do místa určení (franco stanice Pacov), nelze ještě souditi, že jest toto místo pro něho místem plnění (čl. 345 třetí odstavec obch. zák.). Jinak platí pravidlo, že dlužník musí plniti v místě, kde měl v čase ujednání svůj závod, pokud se týče své bydliště (čl. 324 druhý odstavec obch. zák.). Poněvadž B. měl v čase uzavření kupní smlouvy o lnu bydliště ve Dvořišti, stanice Obrataň a ujednáno bylo, že »co se do vagonu nevejde zbytek franko vagon nádraží Pacov«, bylo proň místem plnění Dvořiště, odkudž měl ln dodati na svůj náklad do Obrataně, pokud se týče zbytek do Pacova. František B. splnil úplně svou smluvní povinnost tím, že naložil zboží v ujednané kvalitě do železničního vagonu v Obratani. Místem určení (Bestimmungsort) byl Horní Adršpach, kde měl Václav J. podle čl. 347 obch. zák. povinnost zboží ihned zkoušeti, seznane vady vytýkati a projeviti, že ln nepřijímá na splnění smlouvy, nýbrž jej dává Františku B-ovi k dispozici. Poněvadž měl František B. ln poslati z Dvořiště do Horního Adršpachu, pokud se týče Pacova, šlo o obchod distanční po rozumu čl. 347 obch. zák., aniž na tom záleží, že kupní smlouva byla ujednána ve Dvořišti a že kupující Václav J. ln ve Dvořišti ohledal a jej na jakost zkoušel, učiniv zkoušku namátkou (Stichprobenweise), neboť nerozhoduje, kde se stalo právnické odevzdání zboží, nýbrž rozhoduje, že bylo zboží podle ujednání spolupůsobením třetí osoby (dráhy) odesláno prodatelem Františkem B-em kupiteli a takto převedeno z moci žalobcovy do moci žalovaného. Lhostejno jest též, že doprava se dala na účet Františka B-a (rozh. 10.307 sb. n. s.) do Pacova, neboť odevzdání zboží Václavu J-ovi se stalo odevzdáním dráze v Obratani a stala-li se se zbožím nějaká změna nebo záměna za železniční dopravy z Obratan do Pacova a Horního Adršpachu, šla na vrub J-ův, jenž nesl nebezpečí zkázy, ztráty nebo zhoršení věci za železniční dopravy, jakož i při manipulaci Julia G-a v Pacově.